

Beloning in de publieke sector jaagt talenten weg

Besturen in een maatschappelijke organisaties is een opdracht niet ingegeven vanuit beloning, maar ingegeven vanuit een maatschappelijk betrokken intentie. In de afgelopen decennia hebben een aantal bestuurders echter zich dusdanig beloond, dat vergelijkbare beloningen zoals in het bedrijfsleven werden verstrekt. De start van een discussie over de hoogte van een salaris van een bestuurder in een (semi) publieke organisatie, eindigend in de Wet Normering Topinkomens.

Een interessante maatschappelijk discussie ging hieraan vooraf. De maatschappelijke organisaties hebben te maken met belastinggeld waar elke Nederlandse staatsburger aan bijdraagt. Dat we goed en gedegen met dat belastinggeld om moeten gaan is voor iedereen een feit. En dus past daar een sober maar reëel salaris bij voor een bestuurder. Einde discussie zou je zeggen, maar niets is minder waar. Deze week ontstond een discussie over het salaris van Matthijs van Nieuwkerk. Een voor de publieke omroep een zeer waardevolle presentator die er zorg voor draagt dat vele mensen nog afstemming op de publieke omroep, in plaats van in te loggen op hun netflix account. Een presentator die mensen de gelegenheid geeft zich te presenteren, waar cultuur in de vorm van het geschreven woord en muziek nog hoog in het vaandel staat, waar de gasten uitgedaagd worden om meer van zichzelf te laten zien. Kortom een programma voor en door iedereen.

Verdient iemand als Matthijs van Nieuwkerk het dan om als zakkenvuller te boek te komen staan, toevallig omdat hij betaald wordt van ons belastinggeld? Als hij daar nou hele goede dingen voor doet, wat maakt het dan voor een presentator die zo veel betekent uit?

Even terug naar de realiteit. Er moet bezuinigd worden in verschillende gemeentes in Nederland, want de jeugdzorg bleek toch allemaal wat duurder dan gedacht. Een bezuiniging die nu ten koste gaat van de bibliotheek, het zwembad, het jongerenwerk, de verlichting, de wegen. Zo ook in de omgeving van Doorn. Daar is in de afgelopen jaren een prachtig gemeentehuis neergezet. Zoals op de markt gekscherend al het paleis van de ambtenaren benoemd. Natuurlijk, ik gun ieder een goede werkplek, maar moet die werkplek twee keer zo duur zijn als bij de burens? Ook dat is toch belastinggeld? Wie wordt daar beter van dan? Wat zien de burgers daarvan terug? Een sluiting van de bibliotheek of het stopzetten van subsidies ten behoeve van het samenbrengen van burgers en het creëren van samenhangigheid.

Dus allemaal leuk en aardig dat we heel veel energie steken in de discussie over de hoogte van het salaris van een functionaris in de (semi) publieke sector, maar het gaat er niet om hoeveel iemand verdient. Het gaat er om wat iemand met zijn/haar verantwoordelijkheid doet. Ik ken veel onderwijsbestuurders die een zeer grote klus moeten klaren en op 10 verschillende beleidsterreinen structureel moeten schakelen, die wel 60 tot 70 uur in de week werken met het hart op de juiste publieke plek. Ook die voldoen aan de WNT norm, omdat het moet. Maar heel eerlijk verdienen ze veel meer, alleen al omdat hun bijdrage aan onze maatschappelijke ontwikkeling de basis is.

En het gros van de onderwijsbestuurders is geen graaier. Helaas hebben de uitzonderingen de regels bepaald en kiezen zeer gepassioneerde en kundige bestuurders toch het commerciële vaarwater. En niet alleen om het geld, maar ook om het gebrek aan waardering voor het feit dat de bijdrage die ze leveren soms veel meer geld waard is.

Wat mij betreft maakt de Tweede Kamer een uitzondering. Talentontwikkeling is een publieke zaak: geef de talenten dan de ruimte om zich verder te ontplooien en waardeer ze hiervoor.